

Guillermo del Toro și Chuck Hogan

Suflete goale

Primul volum din seria *Benzile Blackwood*

Traducere din limba engleză de
Andrei Covaciu

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Domnica Drumea

Design și ilustrație copertă: Andrei Gamarț

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Răzvan Nasea

Corectură:
Irina Mușătoiu
Rodica Crețu
Oana Apostolescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
TORO, GUILLERMO DEL

Suflete goale / Guillermo del Toro și Chuck Hogan ; trad. din lb.
engleză și note de Andrei Covaciu. - București : Editura Trei, 2021
ISBN 978-606-40-0992-0

I. Hogan, Chuck
II. Covaciu, Andrei (trad.) (note)
821.134.2

Titlul original: The Hollow Ones
Autori: Guillermo del Toro și Chuck Hogan

Copyright © 2020 by Guillermo del Toro and Chuck Hogan

This edition published by arrangement with Grand Central Publishing, an imprint of Perseus Books, LLC, a subsidiary of Hachette Book Group, Inc., New York, New York, USA. All rights reserved.

Copyright © Editura Trei, 2021
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-0992-0

CH:

Pentru Richard Abate

GDT:

*Pentru Algernon Blackwood, Lord Dunsany
și Arthur Machen*

Cititorii avizați vor recunoaște probabil în numele personajului nostru principal un omagiu adus unuia dintre cei mai admirați autori, părintele genului „detectivistic ocult“, Algernon Blackwood. Deși unele ritualuri religioase descrise aici au fost înfrumusețate pentru sporirea efectului dramatic, inadvertențele sunt neintenționate. Am dori însă să atragem atenția asupra faptului că în New Jersey jefuirea mormintelor în scopuri oculte nu este deloc o ficțiune sau ceva ce ține de domeniul trecutului. Se întâmplă. Chiar acum.

Suflete goale

PROLOG: Cutia

Înghesuită între două clădiri din Districtul Financiar al Manhattanului — mai precis între numerele 13 și 15 de pe Stone Street — se găsește o mică proprietate, a cărei adresă oficială este Stone Street nr. 13½.

Cu o lățime de circa 1,2 metri și fiind de fapt un zid din piatră în stil colonial, care umple spațiul dintre cele două clădiri, având o înălțime de aproximativ nouă metri, proprietatea nu pare să aibă niciun scop în afara aceluia de a găzdui o cutie poștală edwardiană, banală, din fontă.

Cutia nu are nici un ornament, nici o particularitate în afara fantei mari pentru plicuri. Nu există nicio ușiță sau gaură de cheie care să arate că, odată ce e depusă acolo, corespondența poate fi extrasă.

În spatele Cutiei, un zid compact din piatră și mortar.

Titlul de proprietate asupra acestui minuscul mister urban datează de pe vremea coloniștilor olandezi, iar taxele aferente au fost plătite cu punctualitate de firma Lusk and Jarndyce, din 1822. Înainte de anul respectiv, aceste acte de proprietate sunt doar menționate, fiind însă legale din punct de vedere juridic. Cea mai veche referință la

Cutie se găsește într-un pamflet publicat în orașul care pe vremea aceea se numea New Amsterdam. *Cea mai completă descrițiune a suferințelor lui Jan Katadreuffe și Cea de pe Urmă, Virtuoașa sa Înălțare la Regatul Domnului Nostru.*

În pamfletul respectiv — publicat de Long and Blackwood în 1763, in-folio —, un înstărit neguțător de mirodenii face un pact cu un demon pentru a se asigura că vapoarele lui cu marfă vor ajunge cu bine.

Ceea ce se și întâmplă, însă, de atunci încolo, un spirit rău o ia razna și începe să-l tortureze pe neguțător în fiecare seară, mușcându-l cu sălbăticie, zgâriindu-i spinarea și călărindu-l ca un jocheu, în vreme ce bietul om nu poate face altceva decât să urle disperat și să comită fapte josnice, de o violență nemaîntâlnită.

În aceste împrejurări, un om de rând, încercând să-l ajute, îi spune unui preot învățat care ar putea fi soluția:

...Cutia din fier de pe Strada Mare necazurilor tale îi stă în întâmpinare. Un răvaș cu pecete, pe care numele de Blackwood stă scris. Și în patrusprezece zile te vei fi...

Preotul spune că Dumnezeu și Sfânta Împărtășanie sunt singura cale de urmat. *Katadreuffe* plătește acatiste și este izbăvit de chinuri cu numai câteva ore înainte de a muri, purificat.

O mică și discretă piatră de mormânt amintește de trecerea prin această lume a lui *Katadreuffe*. Aflată pe latura de pe Rector Street a Bisericii Trinității, piatra are dăltuite cuvintele:

AICI ZACE TRUPUL LUI JAN KATADREUFFE, RĂPOSATUL
NEGUȚĂTOR DE MIRODENII ȘI DE CHERESTEA CARE S-A SFÂRȘIT DIN
ACEASTĂ VIAȚĂ ÎN CEA DE-A 16-A ZI A LUI OCTOMBRIE 1709,
LA 42 DE ANI. PRIVEȘTE ȘI IA AMINTE, TRECĂTORULE. ȘI EU AM

FOST CA TINE, ȘI TU VEI FI CA MINE. PREGĂTEȘTE-TE DE MOARTE
ȘI URMEAZĂ-MĂ...

De-a lungul secolelor, proprietatea de pe Stone Street nr. 13½ a rezistat mai multor litigii: zonare urbanistică, drept comercial și altele. Toate aceste bătălii juridice au fost câștigate cu mari cheltuieli. Și, astfel, Cutia a rămas un mister la vedere. Cei mai mulți oameni trec pe lângă ea fără să-i arunce o privire.

Cu zece ani în urmă, o mare companie de asigurări de peste drum a instalat trei camere de supraveghere. Un observator atent ar putea confirma că, deși în Cutie sunt introduse puține scrisori — cam una la trei săptămâni —, nimeni nu vine să le ridice și nici cutia poștală nu dă pe dinafară.

În legătură cu acest mic mister, un singur lucru s-a adevărit iar și iar de-a lungul deceniilor: fiecare scrisoare care ajunge în Cutie este urgentă — un strigăt disperat de ajutor — și pe fiecare plic stă scris același destinatar:

Hugo Blackwood, Esq.

2019. Newark, statul New Jersey

Odessa lăsă meniul pe masă și începu să caute cu privirea lista specialităților prin Soup Spoon Café. O găsi în cele din urmă: un panou alb lângă pupitrul recepționerei, pe care cineva scrisese cu majuscule, cu marker roșu. Scrisul acela îi trezi o amintire de mult uitată, de când era la Academia FBI din Quantico, statul Virginia.

Cu un scârțâit, lectorul de Științe Comportamentale scrisese definițiile omuciderii cu un marker roșu pe tabla mare din fața auditoriului.

Ceea ce le diferențiază, explicase el, nu are de-a face cu omuciderile — gravitate, metodă sau manieră —, ci mai degrabă cu perioadele de repaus dintre acestea.

Marca Ucigașului în Serie este ciclicitatea. Între două crime pot trece săptămâni, luni sau chiar ani.

Ucigașul în Masă ucide deodată, într-un anumit moment, cel puțin patru oameni unul după altul, cu mici pauze sau chiar fără pauze între crime.

Ucigașul Impulsiv ucide în mai multe reprize, de obicei de-a lungul unui interval care poate fi între o oră și câteva zile sau săptămâni. Înrudit cu acesta: Ucigașul Dezlănțuit, care omoară mai mulți oameni într-un singur puseu criminal.

Ultimele două categorii se puteau suprapune. Unul dintre cazurile greu de clasificat corect — și care era

considerat a fi prima crimă de impuls din Statele Unite — se petrecuse la numai 120 de kilometri sud de locul în care se afla Odessa acum.

Pe 6 septembrie 1949, Howard Unruh, de 28 de ani, veteran din al Doilea Război Mondial, a plecat din casa mamei sale din Camden, statul New Jersey, purtând costumul de duminică și un papion cu dungi. La micul dejun se certase cu mama lui, făcând-o să se refugieze la niște vecini, cărora le spusese, agitată, că se temea că va urma ceva cumplit.

Unruh a început să se plimbe prin oraș înarmat cu un pistol german Luger având în încărcător treizeci de cartușe de 9 mm. În numai douăsprezece minute, a împușcat mortal treisprezece oameni, rănind încă trei. Printre locurile în care avuseseră loc crimele erau o farmacie, o frizerie și o croitorie. Deși s-a dovedit că premeditase — s-a descoperit mai târziu în jurnalul său o listă de dușmani —, victimele au fost o combinație de ținte preferate și oameni suficient de ghinionști încât să-i iasă în cale în acea dimineață senină de marți. Atât victimele, cât și martorii au descris privirea lui Howard ca fiind tulbure, ca în transă.

Clasificarea crimelor nu înseamnă mare lucru pentru cineva care nu se ocupă cu aplicarea legii. Singurul lucru important legat de evenimentul acela a fost că, mai bine de șaiszeci de ani, a reprezentat cel mai sângeros măcel din statul New Jersey.

Asta până în seara în care Walt Leppo a comandat ruladă cu carne.

* * *

— E proaspătă? o întrebă Walt pe tânăra chelneriță.

— A, desigur, răspunse ea.

— Atunci mi-ai putea face un hatâr? continuă el. Ai putea să vezi dacă a rămas vreo felie sau două de la prânz? De preferință unele care să fi stat la încălzit de câteva ore? Uscate și cu marginile arse?

Chelnerița îl privi câteva clipe, nesigură dacă făcea mișto sau nu. Probabil era studentă la una dintre facultățile de Drept din zonă. Odessa reușise să termine cel de-al treilea an al facultății de Drept la Boston lucrând prin restaurante, așa că își amintea cu claritate sentimentul acela neplăcut când anumiți clienți comandau feluri de mâncare vag ciudate, aproape fetișiste — de obicei erau indivizi singuratici, bărbați care ar fi comandat din meniu și femei, nu doar mâncare.

Chelnerița îi aruncă o privire Odessei, care stătea vizavi de Leppo. Odessa îi zâmbi încurajator, sperând să o liniștească.

— Lăsați-mă să verific, spuse ea.

— Mulțumesc, răspunse Leppo închizând meniul și întinzându-i-l. Apropo, prefer capetele ruladei.

Chelnerița plecă, iar Walt adăugă, pentru Odessa:

— Noi le ziceam colțuri la capetele acelea.

Odessa aprobă, de parcă ar fi fost fascinată, apoi, pe un ton îngăduitor, spuse:

— Criminal în serie.

Walt ridică din umeri.

— Pentru că îmi place rulada cu carne ca la mama acasă?

— Of, Doamne. Adăugăm și o fixație orală.

— Știi ceva, Dessa? Totul poate fi sexualizat. Totul. Chiar și o ruladă cu carne, se pare.

— Pun pariu că-ți place și pâinea prăjită arsă.

— Până devine o felie de cărbune. N-ai primit directiva internă că bobocii n-au voie să facă profilul psihologic al agenților veterani?

Amândoi își întoarseră capetele când primii stropi de ploaie începură să răpăie dincolo de geamul Soup Spoon Café.

— Grozav, spuse Leppo.

Odessa își verifică telefonul. Aplicația meteo arăta cum precipitațiile în nuanțe de verde-jad și verde-mentă se apropiau de Newark asemenea unui nor de gaz toxic. Întoarse ecranul ca să poată vedea și Leppo. Umbrela ei era lângă arma automată Remington 870, calibru 12 mm, în portbagajul mașinii lor parcate în capătul străzii.

— Ploaie de Jersey, spuse Leppo despăturindu-și șervetul. Ca și cum ai uda un câine cu furtunul. Totul se udă, nimic nu se spală.

Auzind încă un aforism marca Leppo, Odessa zâmbi privind afară, în vreme ce și mai mulți stropi de ploaie se izbeau de geam. Cei câțiva trecători se grăbeau, trebuiau să se adăpostească.

Lucrurile se precipitau.

Chiar în momentul în care Leppo întreba de rulada cu carne (așa cum avea să dovedească ulterior cronologia faptelor), la vreo nouăsprezece kilometri nord de Newark, Evan Aronson aștepta să i se facă legătura cu cineva de la casa de asigurări de sănătate, în timp ce asculta un rock ușurel din anii 1970. Spera să capete un răspuns despre costurile mărite ale unei vizite recente la spital. La întâlnirea de zece ani a absolvenților Universității Rutgers, cu câteva săptămâni în urmă, Evan făcuse o întindere la

bicepsul stâng reconstituind pentru colegii lui de frăție tradiționalul salt peste veceul portabil. Încercase să-l prindă pe fostul său coleg de cameră, Brad „Boomer“ Bordonsky, în pofida faptului că între timp acesta pusese pe el treisprezece kilograme.

Ascultând cu stoicism încă unul dintre hiturile Styx, Evan își ridică privirea de la biroul său din clădirea Charter Airlines din Aeroportul Teterboro către un avion Beechcraft Baron G58 de ultimă generație, care ieșea din hangarul privat din apropiere. Pilotul, un tip înalt, pe la cincizeci de ani, tocmai cobora din carlinga aeronavei cu două elice care valora câteva milioane de dolari. Bărbatul purta pantaloni gri de trening, o bluză cu mânecă lungă și sandale. Dispăru în spatele hangarului, lăsând motoarele avionului să duduie. Un angajat al hangarului schimbă câteva cuvinte cu el, apoi se îndepărtă.

Câteva clipe mai târziu, pilotul reveni cu o cheie franceză uriașă.

Piloții, și în special cei care au avioane, nu-și repară singuri aparatele. Nu în timp ce motoarele gemene de trei sute de cai putere încă sunt pornite, iar elicele se mișcă atât de repede, încât nici măcar nu se mai pot distinge. Evan se ridică din scaun ca să-l vadă mai bine pe pilot. Avea brațul stâng bandajat, iar în mâna dreaptă ținea receptorul telefonului conectat printr-un fir de baza de pe birou, conform regulamentul aeroportuar privind frecvențele radio.

Evan auzi un pocnet sonor, însoțit de un pârâit, prin vâjâitul turbinei.

Îl mai auzi o dată. Se strădui să-l vadă pe pilot, care părea ocupat cu ceva în spatele fuzelajului. Bărbatul înalt își făcu apariția, ocolind aripa, iar Evan văzu cum aruncă

cheia franceză către lumina de poziție — spărgând grilajul acesteia, sfărâmând carcasa din plastic, în timp ce becul se stinge, iar cioburile cădeau pe pistă.

Evan icni zgomotos — într-atât de dezgustător fusese acel act de violență îndreptat împotriva unui avion ce valora câteva milioane de dolari. Întinse la maximum firul telefonului, în vreme ce balada romantică *Lady* oferea un contrapunct straniu scenei în care proprietarul avionului își vandaliza propriul bun.

Aceste avioane private de lux erau cocoloșite ca animalele de companie și îngrijite ca mașinile de curse. Ce făcea bărbatul acela echivala cu a-i scoate ochii cu șurubelnița unui cal de curse.

Nu putea fi el proprietarul, decise Evan. Cineva provoca acelui avion pagube de mii de dolari... și poate că voia să-l fure.

— Domnule Aronson, am în față dosarul dumneavoastră..., se auzi în receptor glasul agentului de asigurări — doar că între timp Evan scăpase telefonul, lăsându-l să cadă cu zgomot pe podea, firul răsucit al acestuia trăgându-l apoi către birou. Ieși valvârtej din birou, în ploaia rece, se uită în stânga și-n dreapta sperând că văzuse și altcineva ce se petrecea și că persoana aceea l-ar putea ajuta.

Bărbatul înalt sparse și ultimul bec, lăsând avionul în întuneric. Un indicator de urgență lumina din spate întreaga scenă.

— HEI! strigă Evan fluturându-și mâna teafără.

Alergă spre avion, continuând să strige „HEI!” către bărbatul înalt, sperând să alerteze și vreo persoană.

Unul dintre mecanicii hangarului se apropie de pilot, încercând să-l oprească. Trei lovituri verticale de cheie

franceză îi sfărâmară partea dreaptă a capului — atacul dură câteva secunde. Mecanicul se prăbuși, zguduit de spasmele morții.

Pilotul se aplecă și continuă să-i zdrobească țeasta ca un neanderthalian în timpul unui sacrificiu.

Evan încremeni. Minteia lui nu putea procesa asemenea violență.

Pilotul azvârli cu zgomot cheia franceză, apoi păși periculos de aproape de elicea din stânga avionului, ocolind-o, se cățăără pe aripă și se așează în carlinga de sticlă.

Avionul începu să ruleze.

Singura lumină din avion era cea a display-ului de bord, un ecran LCD verde-albastru marca Garmin G1000. Lui Evan i se păru că în lumina aceea fața pilotului arăta ca a unui extraterestru.

Era fascinat de privirea goală a bărbatului.

Cu un gest mecanic, individul se întinse să ia ceva din carlingă. Brusca, o explozie de sunete și flăcări făcu țandări geamul din dreapta. Rafale din pușca semiautomată AK-47 pătrunseră în trupul lui Evan ca un mănunchi de cuie înținse. Se prăbuși ca secerat, iar capul i se izbi de caldarâm.

În timp ce aparatul Beechcraft neluminat se îndrepta către pista de decolare, Evan se stingeă într-o baltă de sânge.

Odessa comandase salată cu friptură. Fără ceapă, nu voia să-i simtă gustul toată noaptea. Ceruse și cafea, pentru că se aflau la mijlocul turei și pentru că asta beau agenții FBI.

— Știai că există mai multe urme de fecale pe meniuri decât pe oricare alt obiect dintr-un restaurant? spuse Leppo după ce chelnerița se îndepărtă.